EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 11/08/2016 a les 18:48

Com la Seda

Â
L'escriptor Baricco defineix, amb una delicadesa extrema, un vel teixit amb fil de seda japonès com la màgica sensació de tenir "entre els dits el no-res". Una al·legoria poètica que s'escau d'allò més amb la puresa amb què l'autor teixeix paraula darrere paraula.

Pausa darrere pausa.

El gust subtil del silenci. Respirar.

Un ritme "d'anar fent" propi d'un estiu tranquil. Un llibre perfecte per degustar mentre el temps s'escola lent i el rellotge no té pressa. I quina preciositat això d'imaginar la bellesa extrema i indefinible del no-res. Allò desconegut. Aquell bocí de món al qual donem forma i idealitzem, perquè ens és completament desconegut. I que màgic tenir el temps necessari per dedicar-hi un instant darrere un altre. Sense agulles ni compassos asfixiants. Sense el ritme frenètic del despertador, el cafè, les cues a la C-58 i un llarg etcètera de components que una obligada desmemòria no em vol fer recordar fins que l'efecte d'aquest encanteri anomenat estiu s'evapori.

És interessant descobrir tots aquells petits plaers diaris que recuperes quan estàs de vacances. I quina ràbia continguda no poder-los degustar rutinàriament. Tot i que, qui sap, potser aleshores no ens resultarien tan impressionantment indispensables... Aixecar-se tard i el plaer indescriptible de no posar despertador i abandonar el llit per pur cansament postural; fer-se l'esmorzar, tranquil·lament, mentre a fora el dia despunta; llegir; caminar; gaudir de la presència i l'essència propia i de la teva família; estimar-los i deixar-se estimar; llegir; empassar-se les pel·lícules dolentes d'un dissabte a la tarda o les sèries repetides i previsibles d'un dimarts després de dinar; fer paelles vora el mar o pollastres a l'ast amb patates de bossa o gelats o batuts o, simplements, sucs de fruita; llegir; banyar-se a l'aigua freda i fer llargues migdiades d'agost (amb aquella xafogor que enganxa els llençols nets a les galtes); pensar; esperar, musicar-nos, gaudir dels meus i fer llargues xerrades que arreglen móns o vides o instants vitals.

Un ritme d'"anar fent" que, com Baricco a Seda, defineix amb una perfecció mil·limètrica com de bonic i especial és gaudir de coses etèries i efímeres que ens recorden la bellesa màgica d'aquell "no-res". Un "no-res" que idealitzem perquè assaborim amb dosis curtes i intenses. Com petits xupitos, d'aquells per pair els àpats fastuosos. Un no-res que fem propi i ens hi acostumem, com a aquell company de viatge amb qui ens despertem cada matí, i amb qui tenim una complicitat íntima que ens permet llicències no tan poètiques com la narrativa lírica de Baricco però, sí, igual de delicades per allò que, en el fons, signifiquen.

En definitiva, dit i fet, l'estiu ens fa tocar amb la punta dels dits el cel de les utopies en un món de mortals terrestres. Per fer-nos més conscients que, tot i el dia a dia, hi ha instants del temps en què tot va, simplement, com la seda. I que així segueixi sent.